

Dobrodružná návštěva

Radim Schottl

Na malém kopci, kam už léta letoucí ani noha nevkročila, stála opuštěná chaloupka, která dýchala dávnou historií. Kam až oko dohlédlo, táhl se les, jehož stromy už něco pamatovaly.

A v tom lese se z ničeho nic objevila parta hochů, kterých bylo jako apoštolů. Dobrodružství bylo jejich denním chlebem, a proto, když jejich zrak spočinul na opuštěné chaloupce, byli radostí celí bez sebe. Poletovali okolo jak ztracené střely a jeden po druhém postupně mizeli v chaloupce. Jen jeden, co měl strachu plné nohavice, zůstal stát před dveřmi jako přikovaný a klepal se jak stará bába. „Nebud' bačkora! Netrhej naši partu!“, volali na něj jeden přes druhého. „Ani za milión. Smrdí to tu malérem. Radši budu tvrdnout venku, než abych lezl do té staré rachotiny.“ „Kašlete na něj, sem ho ani párem volů nedostaneme.“

Ostatní zatím v opuštěné chaloupce prolezli každý kout a každou škvíru. Nešlo jim do hlavy, jak někdo mohl ze dne na den sbalit saky paky a nechat chaloupku vlastnímu osudu. Vtom se ozvala rána jako z děla. „Zvedáme kotvy,“ zakřičel strachy bez sebe vůdce celé party a už byl také ten tam. Ostatní rychle vzali nohy na ramena a s vyplazeným jazykem utíkali, jako by jim půda pod nohama hořela. Sotva dechu popadajíce, vběhli jako splašení do vesnice a se strachem v očích hleděli jeden na druhého. „Tam už se za žádnou cenu nevrátím, na to vemte jed. Mám z toho bohem zapomenutého místa husí kůži,“ prohlásil jeden z nich. Ostatní jen souhlasně přikývli, avšak byli stále duchem nepřítomni. V hlavě už měli jen myšlenku na teplo domova. Však se taky říká, všude dobře, doma nejlíp.

Cesta

Tereza Heisigová

Karel neměl čisté svědomí, a tak si sbalil svých pět švestek a vyrazil za humna. Se setměním se jako blesk z čistého nebe objevila Petra. „S úsměvem jde všechno líp,“ řekla mu. „Ále, neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Jak jinak, když oko za oko, zub za zub. Šili se mnou všichni čerti a peklem se mi odměnili. Je to sice taková žabomyší válka, ale raději jsem vzal nohy na ramena,“ odpověděl Karel. „Nehaž flintu do žita, ráno moudřejší večera,“ řekla Petra.

Zde naštěstí neplatilo, že komu není rady, tomu není pomoci. Karel si řekl, že všeho moc škodí, a to i chůze, a usnul, jako když jej do vody hodí. Sotva však oči zamhouřil, nadskočil, jako by jej píchla vosa. Nebudu to lámat přes koleno, přestanu sít vítr a třeba vysvitne slunce. Prásknout do bot, to bych byl slabý jako čajíček. Kdo se bojí, nesmí do lesa, a to já se teda nebojím. Inu, risk je zisk. Karel se rozběhl, jako by mu za patami hořelo, a byl odhodlaný, sypat si popel na hlavu. Vždyť přece odvážnému štěstí přeje.

„Pamatuj, že i ta nejtěžší hodina v tvém životě má jen 60 minut.“ Sofokles

Jana Šustáčková

V mém případě bych řekla spíše 7 minut. Jenomže i to se může zdát jako celá věčnost, zvláště když je vám devět let, široko daleko jen samí protihrači a kapitán s ostatními

spoluhráči, stojící pár kroků za nimi, na vás v jednom kuse křičí: „Pozor! Doleva! Doprava! Uskoč! Vyskoč!“

Ale začnu od začátku. Toho dne jsem ráno vstala levou nohou a k tomu všemu mě čekal ještě školní turnaj ve vybíjené, na který jsme se vydali do Lelekovic. A protože je to z Jehnic, co by kamenem dohodil, jel celý tým na kolech. Už první hra, přestože vítězná, nebyla žádnou procházkou růžovým sadem. Tehdy jsme však neměli ani tušení, co ještě přijde. Protihráči měli na nás spadeno, ran bylo jako máku a s každou další vypadl jeden spoluhráč. Zčista jasna jsem zůstala na hřišti sama samotinká. „To mi byl čert dlužen,“ říkala jsem si. Měli za ušima, ... vyřadit všechny hráče a nechat si jen tu nejmenší, která je kost a kůže. Určitě si říkali: „Ta už se třese strachy, bude rychle venku.“ Zdání ovšem klame. Ačkoliv bledá jako stěna, vyhýbala jsem se jedné ráně, druhé, třetí... Ran postupně přibývalo a nevypadalo to vůbec růžově. „Přece nehodím flintu do žita a nevezmu nohy na ramena,“ pomyslela jsem si. Držela jsem se jen zuby nehty. Leč mé síly postupně docházely, dokud nedošly úplně a nevybili mě. Chtě nechtě byla řada na kapitánovi. Naše poslední záchrana. Vždyť kapitáni byli většinou ti nejdůležitější, nejsilnější, co drží tým nad vodou! Vkládali jsme do něj veškeré naděje, neboť ta, jak víme, umírá poslední.

A světe div se, on to dokázal! Všem nám spadl pořádný kámen ze srdce. Pravděpodobně jsme tenkrát měli velkou kliku.

To je ale Matěj

Klára Janečková

Matěj si žil jako pán, a přestože bylo všude děvčat jako kyttek, byl sám jako kůl v plotě. Jednou se však zamiloval jako student do Andulky fešné jako kočka, s očima jako dvě studánky a srdcem na dlani. Byla pro něj jako stvořená, ale cvalík Matěj posedával v hospodě jako turecký paša, choval se jako na pastvě, mluvil jako dlaždič, břicho měl jako sud, zadek jako almaru a tváře jako lívance.

Naštěstí byl chytrý jako advokát a mazaný jako liška. Věděl, že bez práce nejsou koláče a komu se nelení, tomu se zelení. Přestal chytat lelky a vzal svůj osud do vlastních rukou. Začal cvičit jako d'as, i když u toho funěl jako parní válec, a dokonce začal běhat s větrem o závod. Co mohl udělat dnes, neodkládal na zítřek, a proto býval večer utahaný jako kotě, a spával, jako když ho do vody hodí.

Měsíc uplynul jako voda a světe, div se... Matěj se stal rychlým jako střela a hbitým jako pstruh, avšak neříkal hop, dokud nepřeskočil. Byl vytrvalý jako bradavice a tvrdohlavý jako beran. Čas plynul jako řeka a Matěj převlékl kůži. Tělo měl jako atlet, krásný byl jako Adónis a opálený jako ašant. A protože ve zdravém těle je i zdravý duch, Matěj začal dokonce mluvit jako kniha, šaty mu padly jako ulité a čistý byl jak z alabastru.

Jednou zčista jasna narazil na Andulku. Oči jí lezly z důlků, srdce měla až v krku, ztratila řeč a mlčela jako sfinga. Mohla na něm oči nechat a rudá byla jako rak. Matěj nepamatoval na zadní kolečka a vrhl se do toho po hlavě. Co na srdci, to na jazyku. Naštěstí platí, že risk je zisk, a Matěj má od té doby na růžích ustláno a je šťastný jako blecha.

O Červené karkulce

Stanislava Jedličková

Bylo jedno děvčátko, které si žilo jako v bavlne, a jmenovalo se Červená karkulka. Karkulka byla pilná jako včelička, čistá jako ze škatulky, štíhlá jako laň a hezká jako obrázek. Pořád běhala jako čiperka. Jednou letěla jako divá lesem k domku své babičky. Venku bylo teplo jako v huti. Najednou kde se vzal, tu se vzal, stál před ní vlk černý jako bota. Myslela si, že má pro strach uděláno, ale opak byl pravdou – třásla se jak osika a bledá byla jako stěna. Snažila se nedát na sobě nic znát, jenže vlk byl mazaný jako čert! Karkulka neudržela jazyk za zuby a vlkovi řekla, kam má namířeno.

Hladový jako čokl, utíkal rychleji než smrt, až se mu za patami prášilo, k babiččině domku. Babička, stará jako Abrahám, žila chudinka z ruky do huby, ba doslova třela bídu s nouzí. Duchem nepřítomná otevřela dveře, dívala se jako kakabus a vlk ji v tu ránu slupl jako malinu!

Zanedlouho dorazila Karkulka. Zaklepala, vešla do chaloupky a přispěchala k posteli. Vlk se snažil se tajit dech, ale funěl jako překrmená husa. Karkulka se zeptala: „Babičko, proč máš tak velké uši?“ „Abych nebyla hluchá jako poleno,“ lhal vlk, až se mu z huby prášilo. „A babičko, proč máš oči jako ostrůž?“ „To víš, musím je mít pořád na stopkách, děvenko.“ „A proč máš tak velkou pusou?“ ukázala Karkulka na vlkovu tlamu. Ale ta mlaskla, jako když mrští osrdím o vrata. Ano, Karkulka skočila vlkovi na špek, ten ji sežral a začal chrápat, jako když pilou řeže, až ho uslyšel myslivec. Objevil se doslova jako blesk z čistého nebe. Myslivec byl sice silný jako Bivoj, ale ani kuřeti by neublížil, tak zlaté měl srdce. Neřešil situaci s horkou hlavou, naopak zachoval ledový klid. Šel na to od lesa a tichý jako myška vešel dovnitř, aby rozpáral vlkovi břicho. Bílá jako stěna vyskočila nejprve Karkulka, poté duchem nepřítomná babička. To měli ale kliku – mohl to být průšvih jako trám!

Vlk by se snad ani neprobudil, i kdyby vedle něj stříleli. Myslivec, babička a Karkulka mu naskládali do břicha kameny. Když se vzbudil, měl žízeň jako zavalený horník. Našel studnu a potom? Zmizel jako by se po něm země slehla... A ostatní? Žili šťastně jako blechy a pokud nezemřeli, žijí tam dodnes.